
Θέμα: Εργασιακές σχέσεις και αμοιβή των συμβασιούχων μηχανικών του Δημοσίου.

Εισηγητής: **Α. Κυριαζής**, ΠΜ, πρόεδρος Πανελληνίου Συλλόγου επί Συμβάσει Μηχανικών.

Αγαπητοί συνάδελφοι, συναδέλφισσες, φίλοι και φίλες. Το θέμα της εισήγησης είναι οι εργασιακές σχέσεις των συμβασιούχων μηχανικών, και οι αμοιβές τους. Εμείς οι συμβασιούχοι μηχανικοί, το ίδιο πιστεύω και οι συνάδελφοι μόνιμοι, πιστεύουμε ότι στο Δημόσιο, όπου εργαζόμαστε, δεν έχουμε καμία διαφορά. Μόνο έχουμε κάποια μισθολογική εξέλιξη, δεν την έχουν οι συμβασιούχοι. Την ίδια εργασία προσφέρουμε και ίδια συμπεριφορά έχουμε από τους διοικούντες. Γιατί ακριβώς είναι η νοοτροπία αυτή των μηχανικών που δεν ξεχωρίζει αν είναι μόνιμος ή συμβασιούχος. Είτε επιβλέπων είναι, είτε μελετητής. Γι' αυτό σ' αυτή τη σχέση, την εργασιακή, στο δημόσιο τομέα, εγώ θα επιχειρήσω μια τελείως διαφορετική προσέγγιση. Θα χωρίσω σε δυο χρονολογικές ενότητες, την ενότητα από το '77 και μετά, στην ουσία που δημιουργήθηκε ο Σύλλογος των επί Συμβάσει Διπλωματούχων Μηχανικών, Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου και ΟΤΑ, και την πριν περίοδο, που οι αγώνες όλων των μηχανικών, εγώ πιστεύω ότι ήταν ενιαία μέσα στην πάλη των δημοσίων υπαλλήλων, για τις εργασιακές τους σχέσεις, για τις ελευθερίες τους και για όλες τους τις κατακτήσεις. Θα χωρίσω αυτό σε χρονολογικές ενότητες, και θα προσπαθήσω να είμαι επιγραμματικός και σύντομος.

Η μία ενότητα είναι από την ίδρυση του Ελληνικού Κράτους μέχρι το 1922. Το 1833, ψηφίζεται ο νόμος που απαγορεύει την απεργία. Και εντάσσεται μετά και στον ποινικό νόμο, που χαρακτηρίζει ποινικό αδίκημα την εκ συστάσεως αποχή εκ της εργασίας επί σκοπώ ισχυροποίησης αξιώσεων. Έτσι λέει. Αυτός ο νόμος καταργείται το 1920. Για πρώτη φορά το 1909, καθιερώνεται η αργία της Κυριακής. Αλλά προοδευτικότερο στη συνταγματική ελληνική ιστορία, κοινωνικά α-

ντιστοιχούμενο, αν εξαιρέσει κανείς το Σύνταγμα του 1924, που δεν κράτησε και πολύ. Το 1911, καθιερώνεται, αναθεωρείται το Σύνταγμα, εισάγει καινοτομίες ικανές να καλύψουν κοινωνικά φαινόμενα της εποχής: Καθιερώνει τη μονιμότητα των δημοσίων υπαλλήλων, την ελευθεροτυπία κ.λπ. Την ψήφιση του Συντάγματος του 1911, ακολουθούν άλλοι 6 νόμοι, μέχρι το 1914, που διέπουν τις εργασιακές σχέσεις. Θεσμοθετείται και επίσημα με το νόμο 281/1914 ο συνδικαλισμός. Και καθιερώνονται πραγματικά κάποιες υποχρεωτικές διατάξεις, σκοποί, πόροι, διοίκηση, κ.λπ. Το 1920, ψηφίζεται ο 2151 συνδικαλιστικός νόμος, που ρυθμίζει τη διαδικασία κήρυξης απεργίας. Το άρθρο 21 έχει διάταξη που ισχύει μέχρι σήμερα. Τι λέει ακριβώς αυτή η διάταξη. Οι δημόσιοι υπάλληλοι δεν μπορούν να συνυπάρχουν στα σωματεία, με μη δημοσίου υπαλλήλους. Φαντάζομαι το καταλαβαίνετε όλοι τι λέει. Είναι οι σχέσεις ΓΣΣΕ αργότερα ΑΔΕΔΥ. Η απεργία παύει να είναι ποινικό αδίκημα, δεν εξομοιώνονται πλέον οι συνδικαλιστές με τους ληστές, και δεν δικάζονται με τον ίδιο νόμο. Βέβαια, για απεργία δημοσίων υπαλλήλων δεν γίνεται λόγος. Εδώ πιστεύω ότι αξίζει να αναφερθεί, ότι μέχρι το 1911 τα υπουργεία διοικούσαν ολοκληρωτικά από υπαλλήλους, που κατ'άγονται από τα γνωστά μας «τζάκια». Οι ανώτεροι υπάλληλοι, τότε είναι υπάλληλοι, τότε γίνονται υπουργοί και γενικοί γραμματείς στο ίδιο υπουργείο, και τέλος επανέρχονται ως ανώτεροι υπάλληλοι. Η πρόσληψή τους ως υπαλλήλων καριέρας, γίνεται από 21 ετών, κατά κανόνα με σπουδές στο εξωτερικό, και εισέρχονται απευθείας στην κορυφή της ιεραρχίας, από όπου δεν κατεβαίνουν ποτέ. Τα πογκρόμ και η πλατεία Κλαυθμώνος και οι Παισιανές, αν έχετε υπόψη σας, αφορούν κυρίως το κατώτερο προσωπικό,

γιατί το ανώτερο, οι κυβερνώντες, στο ανώτερο προσωπικό είναι περισσότερο προσεχτικοί. Με την επέκταση του Ελληνικού Κράτους όμως και τους πολέμους 1912-'13, το χάρτη του 1922, και τη μεταφορά δυο εκατομμυρίων προσφύγων, που προστίθενται στα 4 εκατομμύρια πληθυσμού, δημιουργούνται οι προϋποθέσεις, ώστε να χαθεί ο «έλεγχος», η στελέχωση των δημοσίων υπηρεσιών πλέον γίνεται από φτωχά λαϊκά, εργατικά και αγροτικά στρώματα.

Εδώ θέλω να προσθέσω ότι μέχρι τις αρχές τις 10ετίας του 1920, οι αμοιβές των δημοσίων υπαλλήλων είναι ακόμα υψηλές. Αν και το 1924, στα μέσα του 1924 είναι ακριβώς τα μισά χρήματα, σύμφωνα με την αξία αυτών που έπαιρναν το 1914. Τον αγώνα των δημοσίων υπαλλήλων και τις εργασιακές σχέσεις και τις ελευθερίες της αμοιβής θα χωρίσουμε και στις παρακάτω περιόδους.

Περίοδος 1922-1936. Μεσοπόλεμος. Το 1924, όλες οι οργανώσεις των δημοσίων υπαλλήλων, αποφασίζουν απεργιακή κινητοποίηση. Η κυβέρνηση αναγκάζεται να δώσει στη δημοσιότητα σχέδιο μισθολογίου, που προσαρμόζει τους μισθούς των δημοσίων υπαλλήλων. Το μισθολόγιο θεωρείται μεγάλη επιτυχία και αναστέλλεται η απεργία. Το Φεβρουάριο του 1925, ενώ αναμένονταν αυξήσεις των αποδοχών, δημιουργήθηκαν σοβαρά προβλήματα λόγω των ανατιμήσεων και της κατάρρευσης της ΑΤΑ, της εποχής, και της επιβολής 7,5% κρατήσεις στη σύνταξη. Όλα αυτά βέβαια τα αναστέλλει η δικτατορία Πάγκαλου που ακολουθεί, Ιούνιος του 1925, και φέρνει την άρση της μονιμότητας. Γι' αυτό είπα από την αρχή, εμείς οι συμβασιούχοι δεν νιώθουμε καμιά διαφορά. Με τόσες άρσεις στην ιστορία του συνδικαλιστικού κινήματος των δημοσίων υπαλλήλων που έχουν γίνει, τις άρσεις της μονιμότητας, είμαστε ακριβώς το ίδιο πράγμα.

Επιτέλους το 1927, ιδρύεται η ΣΔΥΕ, η Συνομοσπονδία Δημοσίων Υπαλλήλων Ελλάδος. Προσπαθώ να 'μαι λίγο σύντομος, τα λέω και γρήγορα για να προλάβω το 15λεπτο. Πριν ανατραπεί η κυβέρνηση Πάγκαλου, η ΣΔΥΕ, στις 27.7.26, πραγματοποιεί συγκέντρωση σε θέατρο, με το ψήφισμα, με το ψήφισμά τους οι δημόσιοι υπάλληλοι ζητούν την επαναφορά της μονιμότητας, την επαναλειτουργία των υπηρεσιακών συμβουλίων, την κατάρρευση των δημοκρατικών ταγμάτων, καθόσον το πολίτευμα, αναφέρονται, φυλάσσει ο πατριωτισμός του ελληνικού λαού. Ακολουθεί το πρώτο τακτικό συνέδριο της ΣΔΥΕ, 13.3.27, ημέρα πανελλαδικής πανεργατικής απεργίας, συλλαμβάνεται ο γενικός γραμματέας της ΣΔΥΕ, και του απαγγέλλεται η κατηγορία, στάσεως εκ συστάσεως μετά φόνου, από τον ανακριτή. Πραγματοποιείται στις 23.3.27, με πρωτοφανή επιτυχία, συγκέντρωση 3.000 δημοσίων υπαλλήλων για κείνη την εποχή, που με το ψήφισμά τους καταγγέλλουν τη σύλληψη και απαιτούν την παύση της δίωξης του γενικού γραμματέα.

15 ως 19.11.27, γίνεται το δεύτερο τακτικό συνέδριο της ΣΔΥΕ, συζητείται διεξοδικά εδώ πέρα η οργανωτική δομή του συνδικαλιστικού κινήματος των δημοσίων υπαλλήλων, ο ιδεολογικός προσανατολισμός της συνομοσπονδίας, ιδεολογική και πολιτική διάσπαση

του συνδικαλιστικού κινήματος, χωρίς να καταλήξει σε συγκεκριμένες αποφάσεις. Δίνεται έμφαση στη διεκδίκηση του 13ου μισθού. Τις ημέρες αυτές οι εφημερίδες δημιουργούν μεγάλο θέμα, μιλάνε για αριστερίζον συνέδριο. Η Εκτελεστική Επιτροπή της ΣΔΥΕ προκηρύσσει και πραγματοποιεί δίωρη στάση εργασίας, στις 10.12. του '27. Είναι η πρώτη κινητοποίηση του οργανωμένου συνδικαλιστικού κινήματος των δημοσίων υπαλλήλων. Την παραμονή της απεργίας αυτής η ΣΔΥΕ δημοσιεύει στις εφημερίδες, μνημειώδη προκήρυξη, με ιδεολογικό και πολιτικό προσανατολισμό και θέτει μια σειρά θεμάτων που απασχολούν τους δημόσιους υπαλλήλους και την ελληνική κοινωνία.

Θα αναφέρω μόνο τις ενότητες και μόνο στο τρίτο θέμα που αφορά τους δημόσιους υπαλλήλους και τους μισθωτούς. Πρώτον, η προκήρυξη, γράφει: Πρώτο θέμα είναι, Κράτος και κόμμα. Υπουργοί, όχι τύραννοι. Η υπαλληλική αποκέντρωση και αυτοδιοίκηση. Δεύτερον, πολίτευμα δημοκρατικό, διοικητικός όμως μηχανισμός μοναρχικός. Καταλαβαίνετε όλοι. Τρίτον, οι δημόσιοι υπάλληλοι είναι μισθωτοί του Κράτους. Η αρχή της εργασίας, και η αρχή της αμοιβής. Η υπαλληλική τάξη, εδώ σας το διαβάω ολόκληρο, έχει εντελώς διασαφηνίσει και καθορίσει από απόψεως δημοσίου δικαίου, τη νομική σχέση της υπαλλήλου με το Κράτος. Αυτή είναι η εκ της μισθώσεως εργασίας, η ιθύνουσα αρχή, η αναγνωρισθείσα από των διεθνών συνθηκών 1919, 1920, είναι ότι, πρώτον, η εργασία δεν πρέπει να είναι εμπόρευμα ή αντικείμενο εμπορίου, και δεύτερον αναγνωρίζεται το δικαίωμα της πληρωμής εις τους μισθωτούς, ελαχίστου κατωτάτου ορίου, μισθού, ο οποίος να τους εξασφαλίζει επίπεδο ζωής «ανάλογον, με τας αντιλήψεις της χώρας των και της εποχής των». Και ακολουθούν και άλλα πολλά.

Τέταρτο το σωματειακό δικαίωμα. Πέμπτο, το δικαίωμα της απεργίας. Έκτο, πολιτικά δικαιώματα των δημοσίων υπαλλήλων. Και τελειώνει με την έβδομη ενότητα, που είναι η απάντηση στον υπουργό Οικονομικών, τον τότε Καφαντάρη. Οι υπάλληλοι και ο κρατικός προϋπολογισμός του 1927-1928.

Σύνεδρος: Για το 2000 θα πούμε τίποτε που έρχεται;

Κυριαζής: Δεν άκουσα;

Πρόεδρος: Παρακαλώ τους συναδέλφους, έχουν δικαίωμα ερωτήσεων, σε έντυπο ειδικό όπως έχουμε πει, μη διακόπτετε τους ομιλητές. Έχετε ακόμα τρία λεπτά συνάδελφε.

Κυριαζής: Δεν έχει χρόνο καθόλου. Θα σταματήσω την ιστορική αναδρομή εδώ πέρα γιατί θα χάσω και το χρόνο. Να πούμε λίγο για τους συμβασιούχους.

Ακριβώς το σωματείο ιδρύεται το 1977, και μέχρι τότε ίσχυαν οι συλλογικές συμβάσεις των μηχανικών που προσλαμβάνονταν ανά υπουργείο. Δηλαδή των ελεγκτών μηχανικών στη Γενική Γραμματεία Δημοσίων Έργων. Το '81, που μπαίνανε με 50.000 βασικό μισθό. Το σωματείο κατορθώνει και υπογράφει συλλογική σύμβαση 17.3.81. Μετά με προσαρμοζόμενο κλιμάκιο, από 1.1.81-1.7.81. Θεωρούνται τότε αυτοί οι

μισθοί κάπως ικανοποιητικοί. Είναι πολλαπλάσιο των μισθών των μονίμων. Συμβάσεις έκτοτε υπογράφονται 12.4.82, 7.8.84, και βέβαια ο νόμος της μονιμοποίησης 1476/84, κόβει ακριβώς το συνδικαλιστικό κίνημα αυτό και ξεκινάει από την αρχή, και υπάρχει ένα μεγάλο κενό εκεί πέρα, η επόμενη σύμβαση υπογράφεται, 17.1.89 με ισχύ 1.1.88.

θα αναφερθώ εδώ πέρα λίγο και στις μονιμοποιήσεις που γίνανε. Πέρα από το 1476/84, όπως σας ανέφερα κατά υπουργείο, η γενική μονιμοποίηση έγινε το 1969, με το νόμο 169 και εκεί ακολούθησαν και άλλες. Αυτός είναι ο νόμος της χούντας.

Θα 'ρθω λίγο στις απολύσεις. Στις απολύσεις, είπανε πάρα πολλά και άλλοι ομιλητές, εγώ θέλω να αναφερθώ επειδή ο υπουργός το πρώι μίλησε για κάποια μείωση των δημοσίων υπαλλήλων από 525.000 σε 475.000. Ήδη στις 30.9.90, απολύθηκαν 27.000 έκτακτοι. Έκτοτε ακολούθησαν και άλλες απολύσεις κατά υπουργείο. Μετά ήρθε η διάλυση της ΕΑΣ. Ακριβώς ο αριθμός αυτός έχει μειωθεί. Αλλά τι συνέβει; Ακολούθησαν οι προσλήψεις. Οι προσλήψεις των ωρομισθίων. Και ειδικά είναι τραγικό να προσλαμβάνονται ωρομισθιοί μηχανικοί. Οι οποίοι καν δεν μπορούν να τους πληρώσουν σήμερα στα διάφορα υπουργεία. Έρχονται εκκλιπαρούν στο σωματείο, για μια βεβαίωση ότι είναι μέλη, για να υλοποιηθεί η συλλογική σύμβαση. Είναι τραγικό, δηλαδή, πώς σκέπτεται η κυβέρνηση και αναγκάζονται ο πρόεδρος του σωματείου, ο πρώην και ο νυν, να δίνουν ψευδή βεβαίωση ότι είναι μέλη του σωματείου οι συνάδελφοι μηχανικοί για να πληρωθούν. Ακολουθούν οι μετατάξεις-μεταθέσεις και από την εμπειρία που έχω στη Γενική Γραμματεία Δημοσίων Έργων που είμαι γραμματέας του εργασιακού συλλόγου, σε αυτό το υπουργείο, στη Γενική Γραμματεία Δημοσίων Έργων, εντοπίζονται ακριβώς στους μηχανικούς. Πατι θεωρούνται τα κεφάλαια, θέλουν να τους αποκεφαλίσουν; Μόνο τους μηχανικούς προτείνουν για μετάταξη, ειδικότερα βάζουν τους αρχιτέκτονες, όχι τους πολιτικούς μηχανικούς, δεν ήταν κανένας στην πρόταση, τους αρχιτέκτονες, αλλά πάντα μόνο μηχανικούς, κανένα άλλο κατώτερο προσωπικό. Το ίδιο γίνεται και στις μεταθέσεις. Εκεί βέβαια λειτούργησε ένα υπηρεσιακό συμβούλιο, μέχρι πρότινος που 'χε εκλογές, το οποίο επειδή είχαμε 1200 απολύσεις σ' αυτό το υπουργείο, μπλοκάρουμε τις μεταθέσεις και τις αποσπάσεις. Με ποιο νόημα; Ότι ο δικαστικός ψήφιζε μαζί με τους εκπροσώπους των εργαζομένων. Με ποια έννοια το λέγαμε. Κοιτάξτε, έχετε απολύσει 1200 άτομα, από την Πάτρα, Καλαμάτα, Βαρθολομιό, Ζάκυνθο, σε όλη την Ελλάδα. Πώς σήμερα ζητάτε να μεταθέσετε συμβασιούχο, σ' αυτή τη θέση; Εμείς αυτό θα το μεταχειριστούμε στα δικαστήρια, που ήταν εν εξελίξει. Δύο χρόνια γυρίζουμε σε όλη την Ελλάδα τα δικαστήρια. Και αναγκαζόταν, θα σας πω και το όνομα, ο δικαστικός, Ταμβίσκος λέγεται, να ψηφίζει μαζί με τους εκπροσώπους των εργαζομένων, έτσι παρεμποδίστηκε οποιαδήποτε διώξη στη Γενική Γραμματεία Δημοσίων Έργων.

Το ασφαλιστικό καθεστώς, θα πω δυο λόγια και τελιώνω. Το ασφαλιστικό καθεστώς που ισχύει στους

συμβασιούχους, αυτό είναι το αλλαλούμ. Υπάρχει μια κατηγορία, είναι με σύνταξη Δημοσίου. Σ' αυτή είναι όλοι όσοι έχουν προσληφθεί πριν τις 18.9.84. Οι προσληφθέντες. Είναι άλλοι χωρίς τη σύνταξη του Δημοσίου. Οι μετά τις 18.9.84, είναι η μέρα δημοσίευσης του νόμου 1476. Στην πρώτη κατηγορία, είναι σύνταξη Δημοσίου και ΤΣΜΕΔΕ, χωρίς επικουρικά, οτιδήποτε άλλο. Είναι οι προσληφθέντες πριν από το 1979, που δεν υπήρχε ο ειδικός λογαριασμός. Μετά έχουμε την κατηγορία, άλλες δυο κατηγορίες με σύνταξη Δημοσίου, ΤΣΜΕΔΕ και ειδικό λογαριασμό, και σύνταξη Δημοσίου, ΤΣΜΕΔΕ και τα δυο επικουρικά ταμεία. Αυτό δόθηκε η δυνατότητα με το νόμο 1813/88, η δυνατότητα να διαλέξει. Αυτός ο νόμος κατήργησε και το βασιλικό διάταγμα 874/81, που έλεγε μετά την παρέλευση 5ετίας, όλοι όσοι έχετε περάσει από συμβασιούχοι θα το θυμόσαστε, οι συμβασιούχοι εξομοιώνονται με τους μόνιμους. Εννοείται μόνο μισθολογικά. Λοιπόν, έχουμε αυτές τις τρεις κατηγορίες. Η τέταρτη κατηγορία, είναι χωρίς τη σύνταξη του Δημοσίου, είναι όλοι οι προσληφθέντες, μετά τις 18.9.84. Ευχαριστώ πολύ που με ανεχθήκατε.

Πρόεδρος: Ευχαριστούμε πολύ το συνάδελφο, ερωτήσεις κύριε...

Σύνεδρος: Όχι, μια διευκρίνιση, είπε ότι μέχρι κάποια ημερομηνία, οι μηχανικοί... μαζί με τους υπόλοιπους δημοσίους υπάλληλους. Ποια ημερομηνία; Στην αρχή.

Κυριαζής: Όλο το χρονικό διάστημα. Δεν ξεχώρισα, από της ιδρύσεως του Ελληνικού Κράτους, ξεχώρισαν οι δημόσιοι υπάλληλοι;

Σύνεδρος: Είπατε μέχρι 1977;

Κυριαζής: Όλο, πάντα και ακόμα συνεχίζουμε μαζί. Δεν το ξεχώρισα. Ενόητες ξεχώρισα εγώ, από τη δημιουργία του σωματείου των συμβασιούχων.

Πρόεδρος: Ευχαριστούμε πολύ τον πρόεδρο, η εισήγηση, εξάλλου, θα δοθεί για τα πρακτικά και έτσι τυχόν απορίες, ή αν θέλετε διορθώσεις, έχουν δικαίωμα οι εισηγούμενοι να κάνουν. Πρέπει να σας πω, ότι υπάρχει πρόβλημα με το χρόνο, εάν εξακολουθήσουμε με αυτή την τακτική, θα μεταφέρουμε για αύριο το πρωί ομιλίες, δεν θέλουμε να το κάνουμε, βοηθώντας το προεδρείο το αυριανό, αλλά και τους συναδέλφους και έτσι παράκληση θερμή σε όσους εκ των εισηγητών έχουν γραπτό κείμενο, να μας λένε τα βασικότερα σημεία, νομίζω πως αυτό είναι και πλέον εποικοδομητικό, και όσοι δεν έχουν μπορούν να διαβάσουν από τις σημειώσεις τους.

Υπάρχει τώρα ο ομιλητής ο συνάδελφος Οικονομολόγος από το, λέει εδώ το πρόγραμμα, Δ.Σ. του Συλλόγου Πολιτικών Μηχανικών Ελλάδας, δεν τον βλέπω μέσα στην αίθουσα, έχω την εντύπωση πως για να γίνει αυτό, πρέπει να γραφτεί στα πρακτικά συνάδελφε Καφφέ, όχι για τα θέματα λειτουργίας της διμερίδας. Σε ποιο μικρόφωνο είσαι; Έχει ένα νούμερο μπροστά σου, πάτα το κουμπί. 131, παρακαλώ. Έχετε το λόγο συνάδελφε. Ο συνάδελφος Καφφές, πρόεδρος της ΕΜΔΥΔΑΣ.

Καφφές: Κοίταξε, επειδή έκανε μια δήλωση ο συνάδελφος ο Μανόλης ο Δρακάκης και πιστεύω ότι έτσι είναι τα πράγματα, δεν εννοούσε εμένα όταν έλεγε, έκανε μια δήλωση περί θέσεων φορέων, όταν εκφράζονται από το βήμα. Παρ' όλα αυτά, επειδή σίγουρα δεν εννοούσε εμένα, εγώ θέλω να κάνω μια διευκρίνιση, ότι οι θέσεις που έκφρασα σήμερα για βαθμολόγιο, ασφαλιστικό, για κατάσταση δημοσίων υπηρεσιών και για προτάσεις άρσης αυτής της κατάστασης, ήταν από θέσεις ψηφισμένες της ΕΜΔΥΔΑΣ σε διάφορα όργανα, διοικητικά συμβούλια, αντιπροσωπείες, ψηφίσματα γενικών συνελεύσεων. Και αυτό, πέρα από τους άλλους λόγους και για ένα πρόσθετο λόγο, ότι δεν είχα τη δυνατότητα να τις γράψω και ήταν αυτολεξί λόγω χρήσεως του ηλεκτρονικού υπολογιστή, τα κομμάτια δηλαδή ήταν ατόφια, όπως ήταν στις α-

ποφάσεις. Αυτό προς άρση παρεξηγήσεων, αν δημιουργήθηκαν. Αν δεν δημιουργήθηκαν, ζητώ συγγνώμη για το χρόνο.

Πρόεδρος: Ευχαριστούμε το συνάδελφο Νίκο Καφφέ, στους παροικούντες την Ιερουσαλήμ αυτά ήταν γνωστά, πράγματι, τώρα το δίνουμε το βήμα στο συνάδελφο Σακκά, μέλους του Δ.Σ. του Πανελληνίου Συλλόγου Διπλωματούχων Μηχανολόγων Ηλεκτρολόγων Μηχανικών. Το θέμα του, είναι: «Ο ρόλος του μηχανικού στον ευρύτερο δημόσιο τομέα». Έτσι πιστεύω πως θα φύγουμε και από τα στενά δημοσιοϋπαλληλικά, να ακούσουμε και κάτι περισσότερο από τις εμπειρίες του συναδέλφου. Ευχαριστώ πολύ και παράκληση για το 15λεπτο.

Θέμα: Ο ρόλος του μηχανικού στον ευρύτερο δημόσιο τομέα.

Εισηγητής: Γ. Σακκάς, ΜΗ, εκπρόσωπος Π.Σ.Δ.Μ.Η.

Πράγματι, όταν προσπάθησα να προσεγγίσω το ζήτημα, θέλησα να ξεφύγω από τη συνδικαλιστική παράθεση των προβλημάτων των μηχανικών του δημόσιου τομέα και να δω το πρόβλημα πώς μπορεί να, αν μπορεί να ληχθεί πρόβλημα, γιατί είναι ουσιαστικό ζήτημα και είναι το πρόβλημα της ανάπτυξης της ελληνικής κοινωνίας, από τα μάτια ενός μηχανολόγου ηλεκτρολόγου, που είχε δουλέψει και ξέρει τον ευρύτερο δημόσιο τομέα.

Και κατ' αρχάς, η προσέγγιση του ζητήματος περνά απαραίτητα από τον καθορισμό της σχέσης του δημοσίου τομέα με τη βιομηχανική και τη γενικότερη ανάπτυξη της χώρας.

Η αλλαγή της κοινωνίας από αγροτική σε βιομηχανική, που επιχειρήθηκε στη μεταπολεμική Ελλάδα, δημιούργησε το γιγαντισμό του δημόσιου τομέα, που περιλαμβάνοντας και το τραπεζικό σύστημα, πάνω στο οποίο στηρίχθηκε ουσιαστικά άμεσα ή έμμεσα κάθε

βιομηχανική και επιχειρηματική δραστηριότητα, αποτέλεσε τον κορμό της οικονομικής ζωής στην Ελλάδα, έτσι ώστε σήμερα ο δημόσιος τομέας να επηρεάζει ή και να ελέγχει το μεγαλύτερο μέρος της.

Η άσκηση, βέβαια, βιομηχανικής πολιτικής στηριζόμενης και κατευθυνόμενης από το Δημόσιο δεν είναι ούτε απλή, ούτε και μονοσήμαντη. Γιατί και το ίδιο το πρόβλημα είναι σύνθετο. Το διατιθέμενο βιομηχανικό δυναμικό (πρώτες ύλες και μεταλλευτική πολιτική, ενέργεια και ενεργειακή πολιτική, καθώς και το εργατοτεχνικό δυναμικό με την εργασιακή πολιτική) αποτελεί το ένα μεγάλο σκέλος του προβλήματος, ενώ το οικονομικό και τεχνικό επίπεδο της χώρας συμπληρούμενο από την ικανότητα διεύθυνσης και κατεύθυνσης των επενδύσεων τουλάχιστον του δημοσίου τομέα (εγχώρια αγορά, τεχνογνωσία, οικονομικές συνθήκες, επιχειρηματικές δραστηριότητες κ.λπ.) συνιστούν το δεύτερο.